

Arrest

nr. 282 026 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Prosper SENDWE-KABONGO
Lakenweversstraat 50
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 6 december 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Prosper SENDWE-KABONGO, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 december 2022 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een visum aan verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

De voorgelegde reisplanning is onduidelijk en onvolledig.

Betrokkene toont niet aan op lokaal of internationaal niveau actief te zijn in de gospelwereld.

(3) U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten

Ontbreken tenlasteneming conform aan het Koninklijk Besluit van 02/12/2015: De garant legt geen geldig bewijs van solvabiliteit voor.

Betrokkene legt een bankrekening voor met daarop onvoldoende financiële middelen om de kosten verbonden aan de reis en het verblijf te kunnen waarborgen.

(13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten

Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene beschikt over bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekening.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.

(16) U heeft niet aangetoond dat u in het bezit bent van een toereikende en geldige reisverzekering. De reisverzekering van betrokkene waarborgt niet de volledige gevraagde reisperiode.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij wijst erop dat haar visumdossier gelinkt is aan visumaanvragen gevraagd door andere leden van haar groep waarbij zij ook 7 nummers van visumaanvragen opsomt. Voor de goede rechtsbedeling meent verzoekende partij dat die zaken samen moeten behandeld worden. Ze wijst op de samenhang, op de identieke motivering, op het feit dat zij bijna gezamenlijk ter kennis werden gebracht en alle betrekking hebben op een visumweigering waardoor de betrokkenen worden verhinderd om op te treden met hun koor op de gospelconcerten van 16 en 17 december 2022. Door beslissingen te nemen in verschillende talen, verhindert de verwerende partij eenzelfde kamer van de Raad het geheel van de samenhangende zaken te behandelen. Dit houdt een risico in voor tegenstrijdige beslissingen die schade aan de eenheid van rechtspraak.

De Raad merkt op dat het uitsluitend aan de rechter toekomt om te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen aangewezen is (cf. RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu stelt de Raad vast dat, ook al vertonen de verschillende zaken gelijkenissen, er geen sprake is van een identieke motivering van de verschillende visumweigeringen waarop verzoekende partij doelt. Bovendien heeft, wat betreft verzoekende partij haar argument van de eenheid van rechtspraak, de Raad reeds in Algemene Vergadering uitspraak gedaan over de eerste rechtsvraag die zich in casu stelt, met name de ontvankelijkheid van de vordering (zie punt 3).

Bijgevolg acht de Raad het niet aangewezen om de verschillende beroepen waarop de verzoekende partij doelt, samen te behandelen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve verwijst de Raad naar het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 in Algemene Vergadering gewezen, waarin werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van een beroep in de uiterst dringende procedure als de vordering gericht is tegen de weigering van een visum zoals in casu, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...] In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]”

In het voornoemd arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering gesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

De Raad heeft in dat arrest zijn redenering ontwikkeld als volgt: in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: *“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingencontentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;”* (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering. Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen: *“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit: *“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de*

invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling". (ibid. p. 7) De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan volgens het arrest in Algemene Vergadering worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten, dit is in casu niet het geval.

Waar de raadsman van verzoekende partij ter zitting meent dat thans een ander type bestreden beslissing voorligt, dan de weigering van een visum voor gezinshereniging zoals in het arrest van de Algemene Vergadering, nu er thans een duidelijk deadline is, kan de Raad niet volgen dat dit in wezen iets verandert. Ook thans ligt een beslissing voor die geen verwijderingsmaatregel, noch een terugdrijving uitmaakt.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 39/82 §1, derde alinea van de Vreemdelingenwet tot doel heeft te verhinderen dat de gewone schorsing en a fortiori de nietigverklaring hun effectiviteit en belang verliezen. In casu ziet verzoekende partij niet in hoe een gewone vordering tot schorsing en a fortiori de nietigverklaring op efficiënte wijze zou kunnen tussenkomen teneinde aan de verzoekende partij toe te laten deel te nemen aan de Gospel-kerstconcerten waar zij wordt verwacht op 16 en 17 december 2022.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat in het voormelde arrest van de algemene vergadering hierop werd ingegaan en werd gesteld dat, wat betreft de niet-verwijderingsmaatregelen, *"la procédure ordinaire en suspension et en annulation offre donc à l'intéressé un remède plus efficace qu'une suspension décidée en extrême urgence"*. Daarbij werd gewezen op het feit dat enkel een vernietigingsberoep toelaat de verplichting op te leggen een nieuwe beslissing te nemen.

Ten tweede vermeldt de bestreden akte zelf in de kennisgeving, waar de verschillende beroepsmogelijkheden worden uiteengezet, de mogelijkheid om een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad in te dienen. Verzoekende partij citeert daarbij uit de kennisgeving en leidt hieruit af dat verwerende partij zich niet verzet tegen het gebruik van de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid.

De Raad erkent dat met deze kennisgeving, waarbij ook wordt gewezen op de mogelijkheid in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing in te dienen, de verzoekende partij op dat punt op het verkeerde been werd gezet. Echter, dit volstaat niet om de ontvankelijkheid van het beroep aan te nemen. Het feit dat volgens deze kennisgeving de verwerende partij zich niet lijkt te verzetten tegen het gebruik van de UDN-procedure in casu, houdt niet in dat de Vreemdelingenwet zelf zou toelaten een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen een beslissing die geen verwijderingsmaatregel, noch terugdrijving inhoudt.

Ten derde werpt verzoekende partij zelf de vraag op of een vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid kan tegen elke beslissing genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet of enkel tegen een verwijderingsbesluit. Ze verwijst daarbij op de vereiste van effectieve rechtsbescherming zoals voorzien in artikel 13 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De interpretatie van artikel 39/82 §1 van de Vreemdelingenwet dat het heeft over een algemene bevoegdheid en van artikel 39/82 §4 alinea 2 dat het heeft over de verwijderings- en terugdrijvingsmaatregelen, mag geen aanleiding geven tot het ontnemen van het recht van verzoekende partij op toegang tot de rechter in gevallen waar er deadlines zijn zoals het vieren van een evenement. Ter zitting houdt de raadsman van verzoekende partij een uitgebreid discours dat dit het enige rechtsmiddel is dat hem ter beschikking staat in dringende gevallen en wijst hij erop dat de Raad een eventuele lacune in de wet moet opvangen of opnieuw een prejudiciële vraag moet stellen.

In eerste instantie wijst de Raad erop dat wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met een andere

verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Verzoekende partij laat na een andere geschonden verdragsbepaling aan te voeren. Waar ter zitting de raadsman uitvoerig stelt dat de Raad het enige rechtscollege is dat een rechtsmiddel zou kunnen bieden, stelt de Raad prima facie vast dat er reeds vonnissen en arresten door de burgerlijke rechter zijn geveld in dergelijke materie (Rb. Eerste Aanleg Brussel 23 augustus 2021, 21/86 C (beschikking), Brussel 21 oktober 2021, 2021/QR/46, Brussel 27 juni 2022, 2021/KR/46). Waar de raadsman ter zitting stelt dat de Raad een lacune in de wet moet opvangen, volgt de Raad de redenering niet. Het is aan de wetgever eventueel op te treden, de Raad is niet bevoegd voor wetskritiek. Tot slot volgt de Raad niet dat het in casu aangewezen is om een prejudiciële vraag te stellen. Er werden in het verleden zowel reeds aan het Grondwettelijk Hof als aan het Hof van Justitie over de kwestie prejudiciële vragen gesteld. Hoe dan ook kan het antwoord op een eventuele prejudiciële vraag nooit tijdig interveniëren in de zin dat nooit als gevolg van een eventuele prejudiciële vraag tijdig aan verzoekende partij een visum zou kunnen worden verstrekt teneinde te kunnen deelnemen aan de concerten die voorzien zouden zijn op 16 en 17 december 2022.

De vordering is onontvankelijk.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

A. MAES